

він становить 89.03 [2].

Державний нагляд за страховою діяльністю на території України проводить Державна комісія з регулювання ринків фінансових послуг України та його органи на місцях.

Отже, страхування є невід'ємним елементом ринкової економіки, де воно представлено страховим ринком, функції якого досить різноманітні, в т. ч. інвестиційна, інтеграційна, міжнародна тощо. Таким чином виникає необхідність вдосконалювати державну політику в галузі страхування і механізм нагромадження коштів з метою забезпечення належної матеріальної підтримки тих, хто постраждав і поніс певні втрати в процесі. Проаналізований досвід провідних країн світу свідчить, що розвинута страхова справа сприяє розвитку підприємництва та вирішенню багатьох соціальних проблем. А відтак, страхування – об'єктивно необхідний атрибут ринкової економіки, а ступінь його розвитку відображає зрілість ринкових відносин. Особливо важливою є інтеграційна функція страхового ринку. Держава є основним визначальним фактором середовища, в якому формується та функціонує страховий ринок, оскільки саме вона визначає правове, організаційне, економічне та соціальне поле, в якому існує ринок страхових послуг[3].

Основним недоліком нормативно – правової бази українського страхового ринку є відсутність системності існуючих законодавчих актів. Реальний попит не є адекватним наявній кількості страховиків на ринку України.

ЛІТЕРАТУРА

1. «Про страхування» : Закон України від 07.03.1996 р. № 85/96-ВР. [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. – № 18. – Ст. 78. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/85/96-%D0%B2%D1%80> .

2. Базилевич В.Д. Страхова справа / В.Д. Базилевич, К.С. Базилевич. – К. : Знання, 2016. – 352 с.

3. Мельник О.В. Стан та напрямки вдосконалення бізнес-планування у страхових організаціях/ О.В. Мельник, О.В. Баранова // Фінанси, облік і аудит : збірник наукових праць. – К. : КНЕУ, 2015. – Вип. 4. – С. 129-134.

Маргарита Величинська,

студентка 7 курсу

гуманітарно-економічного факультету

Наук. керівник: **П.В. Захарченко**, д.е.н., професор (БДПУ)

МОДЕЛІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Господарська діяльність підприємств в ринкових умовах ставить перед ними особливі вимоги до їх системи управління. Велика кількість чинників, що впливають на економіку підприємства, значна невизначеність цих чинників, відсутність однозначних аналітичних залежностей між параметрами, що характеризують діяльність підприємств, обумовлюють складність завдань управління ними.

Основною метою наукового дослідження є розробка моделей оптимізації стратегічного управління з використанням економіко-математичного моделювання.

Сучасна теорія стратегічного управління представлена досить різними підходами не лише до понять і моделей стратегічної поведінки, але і до їх інструментально-методичного забезпечення. На цьому фоні привабливою виглядає класифікація стратегічного інструментарію за трьома групами: конструктивно-аналітичний, на основі досвіду і знань та на основі ідей і інновацій. Перший включає: стратегічне планування, аналіз чутливості, метод дискусій, сценарне планування, теорію варіантів, теорію ігор, стратегічні семінари, класичні матричні моделі. Дослідний інструментарій включає логічний покроковий підхід, процеси розподілу ресурсів, культурні процеси, когнітивно-інтуїтивні методи, політичні процеси. Інноваційний підхід містить наступні дії: розширення кордонів появи інновацій, створення інноваційної культури організації, встановлення «простих правил», підтримка нестійкого нерівноважного стану організації, створення контексту для самонавчальної організації.

Синергетичний підхід до процесу управління стратегією управління спирається на принципи еволюційного розвитку. Відповідно до його ми розглядаємо стратегічну модель для мети його впровадження на підприємстві як процес її послідовного розвитку у складі чотирьох типів:

1. Економічна модель стратегії синергетичного типу.
2. Модель стратегічного планування.
3. Економічна модель з елементами повчальної стратегії.
4. Модель інноваційного типу з повним вживанням повчальної стратегії.

Відповідно до характеристики кожного з трьох названих вище інструментів і чотирьох стратегічних моделей можна зробити висновки про міру відповідності кожної групи інструментів певної стратегічної моделі. Тенденція така, що при розвитку стратегічної моделі від економічної до інноваційної відбувається зниження вірогідності використання конструктивно-аналітичного інструментарію і зростання використання «дослідного» і «інноваційного» інструментів.

Таким чином, поєднання якісного змістовного аналізу стратегічних дій і їх результатів із застосуванням до цих процесів навіть окремих нескладних математичних моделей дозволяє підняти науково-практичну обґрунтованість стратегічних рішень. Це підкреслює, якими значними можливостями в майбутньому володіє методологія міждисциплінарного синергетичного підходу і його теоретичні основи для вдосконалення розвитку системи стратегічного управління.

ЛІТЕРАТУРА

1. Забелин П.В., Моисеева М.К. Основы стратегического управления. М.: Дело, 2007 – 311 с.
2. Кинг У., Кляланд Д. Стратегическое управление и хозяйственная политика. М.: Ком книга, 2010 – 466 с.